

↳ Csobánka Zsuzsa

Búgócsiga

Látod, túléltek ezt is.
Egymásra csúsztak a tömbök az uszályok alatt.
A bokrok inai feszülnek, rugóra jár a kéz,
de végül mindig olyan esetenül ejted magad mellé.
Föntről zajokat merít az éjjel, Krakkóból nincs tovább.
Mindig ugyanaz a szivarfüst, ugyanaz a nagykabát,
mintha az állandó gyűrűzések elnémíthatnák a tengert.

Itasd fel a folyónyi vizet.
Szivacsos szíved mindent elbír — legalábbis azt mondják.
Nincsen baj, csak tanulj meg hazudni végre.
Hazudni reggelt, nappalt és éjszakát, ahogy annyian.
Nem tární ki minden ajtót, ablakot, mi van.
Nem várni az érkezőket a küszöb felett,
nem nézni vásznat, hátha festékes lesz,
nem ágyazni meg. Ruhástól dőlni le a földre.

Másnap az egészet úgysis újramezdem.
Fészkeket verek szét félelmeimben.
Hosszában vágom fel a fák ereit,
boldogtalannak látom a szív törvényeit.
Mert sem állat, sem ember, sem varázslat
nem oldja fel ezt a kettős terhet, méla vágyat,
hogy szeretni képtelenség.
Mert minden félrebillen, elcsúszik, mintha löknék.
Pedig csak elképzelttem, mi lenne egy tengely mentén.

Forgó

Öblöket kerestem, hátha kitapinthatnak.
Gomb. Lassú korsó. Vagy üveggolyó méhe.
Hajnalra lettem védtelen,
mikor a lift húzódkodni kezdett.

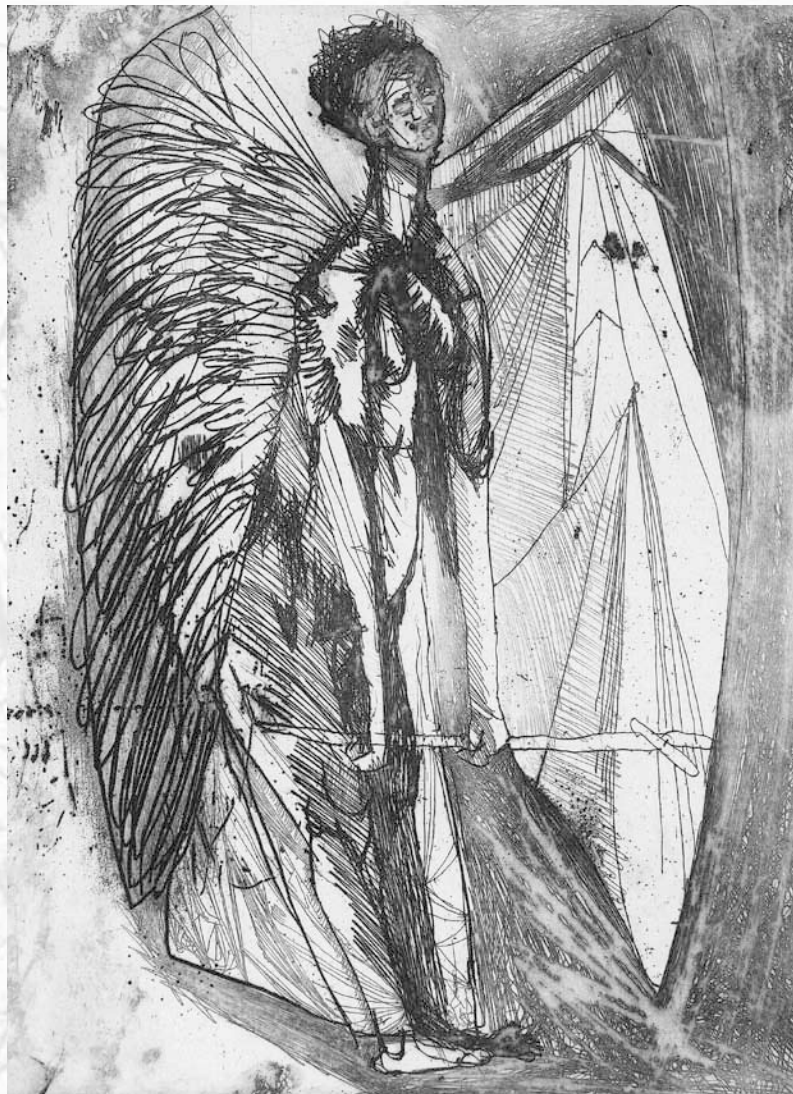
A lépcsőházban ülve kiszakadtak testedből a kövek,
fogaimhoz simultak, hültek és merültek,
mint víz alatti apró rákok, csigák, halak.
A gyomor nyugodt köreiből átsugárzott rád.

Kiszakadtak a gang üresen kongó körei,
balra a fekete kabát, jobboldon a holdszín
ezüstösen megengedő szürke.
Vasárnap délelőtti rádiózsongás az utcafronton.

Az üvegen keresztül lestem a lakást,
gyerekkori szobádra kérdezve rá, melyik.
Te az árnyékfoltra mutattál,
de csak az én arcom zúgott a lámpabúra helyett, ez itt.

Az én szemeim redőzték be a hallban ásító létra fokait,
végigbillegtem a domború téren, addigra már
korlátok között, a mosószerillat feletti stégen.
Lassan pirkadni kezdett.

A lépcsőházban ültem. Nézd csak. Tudom, hogy a szótlanság egy álom.
És végül mindig mellébeszélünk, szorongatunk, felállunk.
De abban a végtelenül védtelen nagy térben,
ahol gombok, korsók, golyók keringtek egy liftben,
valamit láttam abból, milyen ketten egymás mellett lenni,
nem marni, nem gyötörni, egyszerűen lenni.
Barátom, most, hogy a szívemig zsibbadtam,
mégiscsak elmondom, szótagolva, lassan,
abban a mosószerillatban én beléd szerettem.

▮ *Harkai Vass Éva*

Naplóversek

2012. január 15., vasárnap
kidobásra szánt dobozok és más

a fiókok tartalma kiselejtezve
az emlékezet kukába vetve
útra készen a kidobásra szánt
dobozok ám akad még néhány
selejtezésre váró darab:
két bekeretezett fénykép
(az újvidéki színházban éppen
zajlik a képeretgyűjtési
akció) könyvek belépőjegyek
félrerakott műsorfüzetek
s végül csak ki kell nyitni a gardrób-
szekrényt és kiakasztani belőle
a tintafoltos kockás inget is
majd sorban tovább: a bal oldali
szárnyból a funkcióját veszített
szabadidőruhát a zoknit a
meleg téli és a nyári pizsamát
a kék gyapjúpulóvert amelynek
puhaságába jó volt bele-
rejtteni nem is oly régi arcát
s akárha kilépne egy lakásból
mindezt bezárni magától el-
s magából kizárni legvégül pedig
visszaadni a lakáskulcsot is

2012. január 22., vasárnap
születésnapomra

ötvenhat éves lettem én ebből
nem lesz se jambikus se virtuóz
költemény s nem is meglepetés:
naplóvers csupán egy a sok közül
a sorban a krisztusi élet-
évekhez pedig már rég nincs közöm
legfeljebb annyi hogy túléltem
mint téged s azóta mennyi mindent
a lakás telis-tele csecse-
becsével és kacatokkal mégsem
otthonos a látszatok uraják
amelyeknek kifelé jót kell
mutatniuk és többnyire jót is
mutatnak kivéve egynéhány
szépséghibát amelyek szembemennek
a tökéletességgel mégis kész
életművészet hogy nap mint nap
ebben élünk akár egy elátkozott
kastély falai között tudván hogy
ez otthontalan otthonosságban
nincs megváltás és nincs belőle
szabadulás – se ajándék se
kávéházi szeglet legfeljebb némi
lefaragással a havi kétszáz
a suhanó idő egyetlen
menthetetlen bizonyosságaként
a magam-magam s az évre év